

frem som en Luftens Damper og et Øjeblik fyldte Stuen med sin vrede Summen, før den foer ud igen.

Tilslidst viste ogsaa Hønsene sig i Flok, hidlokkede af Skeernes og Gaffernes Raslen. En for en hoppede de husvante ind over Tærskelen og begyndte straks at opplukke de tabte Krummer fra Lergulvet under Bord og Bænk. Kun den store, knejsende Hane blev staaende udenfor i Forstuen og smaaklukkede som en aarvaagen Inspektør, paa een Gang opmuntrende og advarende.

. . . . Efter den søvnløse Nat og Dagens mange Sindsbevægelser følte Hansine sig saa træt, at hun, da Maaltidet var tilende, maatte gaa ind i sit Kammer og hvile sig lidt.

Dette var en haard Skuffelse for Emanuel, der havde længtes efter endelig at komme til at tale med hende i Enrum. I en Timestid maatte han nu nøjes med Elses Selskab, idet ogsaa Anders Jørgen saae sit Snit til at liste sig bort for ovre i Loen at tage sig sin sædvanlige Middagsskraber med en Træsco til Hovedpude.

Paa Bønderkoners Vis førte Else nu Emanuel rundt i hele Huset. Hun viste ham baade Køkken og Bryggers — hvor den smilende Husmandskone lykønskende rakte ham en pjaskvaad Haand — og førte ham ned i Salte- og Mælkekælderen, hvor hun til Ære for ham lod et Parti friskkærnet Smør nedslaa i en Drittel. Tilslidst gik de ind i „Salen“, et stort, blaakalket Rum, der laa for sig selv paa den anden Side af Forstuen. Af Møbler fandtes her kun et dobbelt Klædeskab og tre store, grønmalede Kister, hvori Husets Forraad af Linned, Dækketøj og gamle Familieerindringer laa forvarede. Else aabnede Kisterne en efter en, og Emanuel saae her mange Ting, der vakte hans højeste Interesse. Der var aarhundredgamle Brudeskjorter, Brystsmækker og „Hængklæder“, kunstfærdigt overbroderede og med indvævede Navne og Aarstal, der havde kostet Aaringers Arbejde; desuden gamle Gyldenstykkets Hovedtøjer og